

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2015 r.

sprawy L. P.

skazanego za przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 13 maja 2014 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 20 listopada 2013 r.,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. zasądzić od skazanego na rzecz oskarżyciela posiłkowego

D. G. kwotę 600 zł,

3. zasądzić od skazanego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego – Sądu Okręgowego w O. kasację wniósł obrońca skazanego zaskarżając go w całości i zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego karnego, polegającego na obrazie przepisów:

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny dowodów z zeznań oskarżonego, oskarżycieli posiłkowych C. B. i M. P. wbrew zasadom określonym tym przepisem;

- art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. wynikł z faktu jego zastosowania w następstwie błędnej oceny zebranego i ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, a mianowicie zeznań wszystkich świadków, jak i samego oskarżonego dotyczących okoliczności niepotwierdzających, że to oskarżony kierował samochodem marki V-w Golf III [...], umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwym w trakcie zbliżania się do przejścia dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przekraczającym jezdnie pieszym, po czym zbiegł z miejsca wypadku wobec braku powodów, że to oskarżony był tym kierującym w/w pojazdem, podczas gdy ocena tychże dowodów została dokonana bez uwzględnienia szeregu występujących wątpliwości dotyczących sprawstwa oskarżonego, a tym samym została naruszona zasada wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k., jako podstawy wyrokowania;

- art. 410 k.p.k. poprzez czynienie ustaleń w oparciu o dowody, które nie zostały ujawnione na rozprawie, jak i z dokumentu w postaci opinii lekarskiej dla celów sądowych Nr 146/2013, przy braku dowodów jednoznacznych sprawstwa i udziału oskarżonego na tym etapie postępowania, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w O. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu sądowi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest niezasadna w stopniu oczywistym i dlatego podlega oddaleniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Zarzuty postawione przez skarżącego nie zostały dostatecznie uzasadnione. Brak jest też rozważań na temat istotnego wpływu ewentualnych błędów sądu odwoławczego na treść orzeczenia, co jest jednym z elementów wymaganych w zarzucie kasacyjnym (art. 523 § 1 k.p.k.).

Zarzuty naruszenia art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. są *de facto* skierowane na poczynione w sprawie ustalenia faktyczne. Zauważyć należy, że Sąd odwoławczy nie przeprowadzał dowodów, a więc nie dokonywał też ich oceny. Natomiast przeprowadzał kontrolę oceny dowodów dokonaną przez Sąd pierwszej instancji. Dlatego też do Sądu odwoławczego nie może zostać skierowany zarzut naruszenia art. 7 k.p.k., jak również art. 410 k.p.k. Dotyczy to także zarzutu obrazy art. 5 § 2

k.p.k. Przedstawione motywy orzeczeń wydanych przez Sądy obu instancji nie pozwalają na przyjęcie, aby powzięły one wątpliwości, których nie mogły usunąć w postępowaniu i rozstrzygnęły je na niekorzyść sprawcy. Stąd zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. jest zupełnie gołosłowny.

W zakresie przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. i pisma córki skazanego, w którym pisze, iż wycofuje zeznania, gdyż złożyła je pod wpływem emocji i chce skorzystać z prawa do odmowy zeznań należy uznać, że nie może ono wpłynąć na zmianę zaskarżonego orzeczenia. Podkreślić należy, że okoliczność ta nie była podnoszona w apelacji i podczas rozprawy apelacyjnej. Uzasadnienie wyroków obu Sądów wskazuje, że o przestępstwie znęcania spójne zeznania złożyło szereg świadków, co pozwoliło Sądowi *meriti* na wydanie wyroku skazującego.

Niezasadny jest zarzut przeprowadzenia wadliwej kontroli odwoławczej. Podkreślić należy, że stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego w wykonaniu jego obowiązku wynikającego z art. 457 § 3 k.p.k., uzależniony jest od jakości wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji oraz we wniesionym środku odwoławczym i w zależności od *meritum* sprawy może przybrać bardziej lub mniej rozbudowany wywód. W takim wypadku wystarczające jest wskazanie głównych powodów niepodzielenia zarzutów apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji. Na sądzie odwoławczym ciąży obowiązek rozpoznania wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, nie oznacza to jednak bezwzględnego wymogu szczegółowego umotywowania każdego argumentu. Jeżeli sąd odwoławczy podziela w pełni dokonaną przez sąd pierwszej instancji ocenę dowodów, może zaniechać szczegółowego odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08, Lex Nr 512100; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 października 2007 r., III KK 120/07, Lex Nr 322853; z dnia 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/05, Lex Nr 193046). W niniejszej sprawie Sąd odwoławczy dopełnił powyższego standardu. W uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego znajduje się odniesienie do stawianych w apelacji zarzutów w sposób adekwatny do sposobu ich sformułowania i umotywowania. Brak usatysfakcjonowania skarżącego skalą

rozważań w tym przedmiocie rozpatrywać należy jedynie w kontekście jego subiektywnej opinii.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.